

— Защо водишъ този просякъ въ къщи? Вижъ какъвъ е? Всичко ще ни изпоцапа.

— Иска да ми каже какъ да спечеля много пари. Хайде, момче казвай!

— Виждашъ ли колко е голъмо това бобено зърно. Ако го посадимъ ще наберемъ цъла торба такива зърна. После ще ги посадимъ всичкитъ и ще наберемъ цълъ чувалъ. После пакъ ще ги посадимъ и ще напълнимъ цълъ хамбаръ. После...

— После, после... я се махай съ твоего зърно.

— Татко, чакай. Защо го пждишъ? Ами че като съберемъ толкова много бобъ, ще го продадемъ и ще спечелимъ много пари.

— До като израстнатъ тия зърна трѣбва да се работи. Трѣбва да се сядятъ, да се копаятъ, поливатъ.

— О, азъ не се боя отъ работа. Ти само ми дай мѣсто. Азъ ще се грижа за всичко.

— Добре, — рече богаташтъ. — Давамъ ти една голъма нива. Прави каквото знаешъ.

Радоилъ се залови на работа. Отъ сутринъ до късна вечеръ не сѣдаше. Разкопа мѣстото, посади зърното, полива го, наглежда го. Израсна високо зелено стѣбло. Набра една торба бобъ. Посади всичкитъ зърна. Бобътъ растѣше, зрѣеше. Всѣка година Радоилъ събираше пълни чували съ бобъ и пълнѣше хамбара на богаташа. А той го продаваше и печелѣше.

Единъ день богаташтъ попита Радоилъ:

— Кажи каква награда искашъ за голѣмия ти трудъ и за печалбитъ, които ми донесе.

— Искамъ да се ожена за дъщеря ти.

Богаташтъ помисли и рече:

— Добре. Зная, че и тя те харесва. Ти си добъръ и работливъ и следъ смъртъта ми нѣма да разсипешъ богатството ми.

Радоилъ се ожени за дъщерята на богаташа и отъ сутринъ до вечеръ работѣше.

Научиха се селянитъ за всичко, което стана съ Радоилъ, и много се възгордѣха, че отъ тѣхното село излѣзе такъвъ умненъ и работливъ момъкъ, и въ негова честь кръстиха и селото си Радоилъ. И не само го кръстиха, ами последваха и примѣра на умния си селянинъ — всички започнаха да сядятъ бобъ. Отъ тогава се изменили много години, но и до день днешенъ въ село Радоилъ вадятъ най-вкусенъ и най-едъръ бобъ, който се слави въ цъла България.

Вѣра Н. Фоль

